

Cara i creu de la Fira

La Fira de Barcelona ha obtingut uns beneficis d'explotació de 1.941'7 milions de pessetes durant l'any 1989, és a dir, un 65'6% més en comparació a l'any anterior, segons ha manifestat el president del comitè executiu, Enric Reyna. En l'última reunió del comitè executiu i del Consell General s'ha ratificat el nomenament del nou director general de la Fira, Ferran Lemus, en substitució d'Enric Crous.

Al llarg de 1989, "l'exercici més important de la història de la Fira" segons Reyna, s'han celebrat 41 certàmens, amb la

valor de 7.479 milions amb un excedent de 1.941 milions i un *cash flow* de 2.328 milions de pessetes.

L'altra cara de la moneda és que en l'última reunió s'havia d'haver aprovat la resolució de les obres finals de la plaça de Les Arenes, decisió que ha tornat a ser ajornada a causa de la manca d'un dels quatre informes tècnics sol·licitats pel president de Consell General, Pasqual Maragall.

Aquests quatre informes són l'encarregat al Departament de Cultura de la Generalitat per saber si l'edifici estava o no

Ferran Lemus, nou director general de la Fira.

DOMÈNEC UMBERT

participació de 21.306 expositors, un rècord de superfície contractada que ha estat de 739.342 metres quadrats. Les inversions totals han estat de 2.732 milions de pessetes de les quals 2.400 milions han estat a càrrec del pressupost de la Fira. Durant l'any 1989 la Fira ha registrat uns ingressos de 9.416 milions de pessetes i unes despeses pel

catalogat com a edifici històric; un estudi de viabilitat sobre la situació actual de l'edifici; un estudi econòmic segons el qual la rehabilitació de l'edifici augmentaria en 1.000 milions els costos de les obres; i el quart informe, que és el que ha quedat pendent, referent a la coordinació urbanística de tota la plaça d'Espanya. *Silvia Monfort*

Fabià Estapé

EL PRONÒSTIC

El preu de la independència

Les coses de l'Europa de l'Est continuen movent-se a una velocitat de vertigen. Després dels xocs entre les repúbliques caucàsiques en els quals es mesclaven races i religions, ha arribat l'hora dels estats bàltics, una creació del Tractat de Versalles que va ser brutalment reprimida gràcies a l'acord entre l'Alemanya nazi —hi va firmar Ribbentrop, penjat al cap dels anys a Nuremberg, i Molotov, el senyor *Niet* de l'Assemblea de les Nacions Unides. El pacte, que va ser l'exigència de Hitler per a desencadenar la segona guerra mundial, va deixar recels nacionalistes i va ser el tsar roig, això és Stalin, qui va disposar trasllats de població a mansalva com ho va fer en tot el seu imperi. Les culpes es paguen ara. El procés obert fa quasi cinc anys per Mikhaïl Gorbtxov ha servit per a destapar l'olla. No hi ha policia capaç de reprimir tots els moviments de protesta que arranquen de molt arrere.

Els estats bàltics tenen una història: són ciutats-estat amb freqüents relacions amb els seus veïns de la mar Bàltica. La Constitució soviètica, en certs moments esgrimida com la més avançada del món, contempla la possibilitat que una república federada l'abandoni si els anhels d'independència es manifesten més poderosos que la perti-

nença a la Unió. Això és el que acaba de fer Lituània, després d'un procés electoral en què els partidaris de mantenir el *statu quo* s'han vist reduïts a una escassa minoria. La reacció de Moscou, fins ara, és la de la preocupació, però tot fa pensar que s'establiran reunions bipartides on es posi en relleu el cost de la independència.

Una simple suma del valor de les infraestructures que la Unió Soviètica ha realitzat a Lituània arriba a xifres —calculades en dòlars EUA— que la nova Lituània no podria pagar. Mentrestant, a Occident es manté un silenci cautelós: ningú ha reconegut la independència de Lituània; no es tracta de posar més pedra en el camí de Gorbtxov, que lluita per obtenir plens poders presidencials. De totes maneres, l'autodeterminació està escrita en el vent de la Història.

